

Μια άγνωστη πτυχή των Ολυμπιακών Αγώνων της Βαρκελώνης, του 1992

Οι Ολυμπιακοί Αγώνες της Βαρκελώνης του 1992, θεωρούνται από τους πιο πετυχημένους στην ιστορία του θεσμού. Από ελληνικής πλευράς μάλιστα, εκτός από το προνόμιο που έχουμε να μπαίνουμε πρώτοι στο εκάστοτε Ολυμπιακό Στάδιο, όπου τελούνται οι αγώνες, είχαμε την τιμή να εκπροσωπούμαστε και μουσικά, χάρις στην παρουσία του Μίκη Θεοδωράκη.

Η μορφή που έμεινε όμως συνυφασμένη με τους Ολυμπιακούς Αγώνες της Βαρκελώνης, ήταν ο Ισπανός αθλητής της τοξοβολίας των Παραολυμπιακών Αγώνων (έπασχε από πολιομυελίτιδα), Αντόνιο Ρεμπόλο (Antonio Rebollo). Στον Ρεμπόλο ανέθεσαν οι Ισπανοί διοργανωτές, την διεκπεραίωση των κορυφαίων ίσως στιγμών της τελετής ενάρξεως: Το άναμμα του βωμού με την Ολυμπιακή Φλόγα.

Οι Ισπανοί είχαν σκεφτεί έναν αρκετά πρωτότυπο τρόπο, για να ολοκληρώσουν την εντυπωσιακή τελετή ενάρξεως: Ο Ρεμπόλο θα στόχευε από σχετικά μακρινή απόσταση τον βωμό, με το τόξο του και ένα αναμμένο, με την Ολυμπιακή Φλόγα, βέλος.

Όλα ήταν έτοιμα. Η Φλόγα μπαίνει στο Ολυμπιακό Στάδιο κι ο τελευταίος αθλητής φτάνει στο σημείο που περιμένει ο Ρεμπόλο με το τόξο του. Αυτός, αφού ανάβει το βέλος του, παίρνει θέση, σημαδεύει τον βωμό και το εξαπολύει... Ο βωμός ανάβει, μέσα σε επιφωνήματα ενθουσιασμού των θεατών που είχαν την τύχη να είναι παρόντες στο Στάδιο. Όμως...

Υπάρχει ένα «όμως»...

Παρά την αίσθηση που δημιουργήθηκε, το αναμμένο βέλος δεν...κατέληξε ποτέ μέσα στον βωμό! Κατέληξε έξω από το στάδιο, στον χώρο στάθμευσης αυτοκινήτων...

Απ' ότι φαίνεται, οι Ισπανοί διοργανωτές, ήταν προετοιμασμένοι για ένα τέτοιο ενδεχόμενο κι έτσι, είτε άναψαν τον βωμό όταν περνούσε το βέλος από πάνω του, είτε ήταν τέρμα ανοιχτό το αέριο και μόλις πέρασε από εκεί το αναμμένο βέλος,

πυροδοτήθηκε. Σε κάθε περίπτωση πάντως, ο συγχρονισμός και η γωνία λήψης με την κάμερα, ήταν τέτοια, που τελικά κατάφερε να περάσει απαρατήρητη η αστοχία.